

Jeg ved ikke, hvem der har en dårlig sag her. Det eneste, jeg ved, er, at rødspætteerne har en dårlig sag. Det er en kendsgerning. Og det er altså ikke oppositionen her i Folketinget, der fører fiskeripolitikken. Det er det ikke – desværre. Så kunne det godt ske, at der var lidt flere aktiviteter i gang på det fiskeripolitiske område.

Så spørger fru Elisabeth Arnold: Jamen hvorfor gik Europaudvalget så ikke ind og formulerede det mandat, ministeren skulle have? Det er der altså ikke tradition for. Vi stillede os til rådighed, da formanden sagde: Er I parat til at mødes igen; så vil ministeren komme og forklare tingene, og ministeren vil også være parat til at tage de nødvendige kontakter til de forskellige folketingsmedlemmer. Det oplevede vi jo ikke i den mellemliggende tid.

Men må jeg stille et spørgsmål til fru Elisabeth Arnold, som der så kan svares på i fru Elisabeth Arnolds ordførertale: Hvad var til hinder for, at ministeren allerede i foråret var gået i Europaudvalget for at høre Europaudvalgets synspunkter med henblik på at få præciseret: Hvor er det, forhandlingerne skal prioriteres? Hvad var til hinder for det?

Ole Stavad (S):

Måske lige den bemærkning til hr. Kent Kirks spørgsmål til fru Elisabeth Arnold, at Folketinget faktisk er blevet løbende orienteret. Der har været god mulighed for også for hr. Kent Kirk at reagere i forløbet, hvis hr. Kent Kirk har ment, at der var noget, han havde på hjerte.

Men jeg vil så i øvrigt godt starte med det positive i denne sag, også af hensyn til dem, der måtte sidde og lytte til det her ude i landet, og sige, at jeg synes faktisk, det er glædeligt, at vi kan konstatere, at der er en meget bred politisk opbakning om de målsætninger, som vi arbejder for i vores fiskeripolitik. Ja, jeg er ikke engang sikker på andet, end at der er noget, der ligner et enigt Folketing, der står bag målsætningerne. Det synes jeg er vigtigt at vi tager som udgangspunkt i forhold til det, vi skal klare, og det, vi skal løse på det her område.

Jeg synes, det er lidt vigtigt, at vi ikke får denne debat, så vi mister styrke til at nå vores mål, men at vi bruger denne debat til at give ministeren og regeringen mest mulig styrke til at nå flest mulige af de danske mål. Derfor ærgres jeg mig sådan set over, at hr. Kent Kirk har den indgang til en forespørgsel, som jeg synes det er godt og nyttigt er blevet rejst.

Jeg havde måske en eller anden forhåbning om, at hr. Kent Kirk ville have startet med at sige undskyld til fiskerne, undskyld til fødevareministeren, for den måde, han håndterer det på, og så give et håndslag på, at nu lægger vi kræfterne sammen i forhold til de mål, vi står fælles om.

Jeg synes, det er vigtigt at holde fast i, at det resultat, der kom ud af mødet den 30. oktober, klart og åbenbart var utilfredsstillende set med danske øjne. Derfor stemte fødevareministeren også imod. Men det er vigtigt at holde fast i, at det mandat, som fødevareministeren bad om oprindeligt, også ville have haft som konsekvens, at fødevareministeren havde stemt imod, hvis det var det resultat, der blev den 30. oktober.

Det, der er forskellen, er, at det mandat, fødevareministeren bad om, gav fødevareministeren mulighed for at arbejde aktivt for et bedre resultat, og at der samtidig også var en mulighed for at få noget med hjem.

Jeg forstår godt, at hr. Kent Kirk i sin forespørgsel ikke har rejst spørgsmålet om udvidelsen af det, man kalder rødspættekassen, fra 55. til 56. breddegrad. Det forstår jeg godt, for der var en ganske stor sandsynlighed for, som jeg har forstået på dem, der sad tæt på de her forhandlinger, at det, der er det største problem ved det her – det havde ikke løst alle problemer, men det er det største problem i det her – kunne ministeren have løst.

Ingen gjorde mere end hr. Kent Kirk for at forhindre, at ministeren fik den chance, fordi han blev sendt af sted med bundne hænder og bundne fødder, og ingen havde selvfølgelig nogen interesse i at gå ind i en forhandling med en minister, som ikke havde noget at forhandle om. Ingen har et større ansvar for, at det gik sådan, end hr. Kent Kirk.

Når så hr. Kent Kirk i sin forespørgsel specielt peger på de 22 cm kontra de 27 cm for størrelsen på rødspætter og 80 mm-garnet, jamen så fremstiller hr. Kent Kirk det, som om det, at man må fiske rødspætter med 80 mm-garn, er noget nyt. Det er det ikke. Hvis der efter de gamle regler var 5 pct. tunge i fangsterne, havde man også fisket med 80 mm-garn, og jeg må sige til hr. Kent Kirk, at jeg har meget svært ved at se, at det her ændrer så frygtelig meget.

Jeg er enig med hr. Kent Kirk i, at det ikke er tilfredsstillende. Men det er ikke dér, ulykken sker. Ulykken sker ved, at man i et langt større